

## Arrest

**nr. 65 086 van 26 juli 2011  
in de zaak RvV X / II**

**In zake: X**

**Gekozen woonplaats: X**

**tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en  
asielbeleid.**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 3 mei 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 15 april 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 mei 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. TASNIER, die loco advocaat M. DE ROECK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

#### **1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak**

1.1. Op 18 augustus 2005 diende verzoeker een aanvraag in tot afgifte van een visum type D met het oog op een gezinshereniging. Op 3 september 2007 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van de afgifte van het gevraagde visum.

1.2. Verzoeker, die door de Italiaanse autoriteiten in het bezit werd gesteld van een visum type D geldig van 21 mei 2009 tot 4 juni 2010, diende op 27 augustus 2009, in functie van zijn Belgische vader, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. Op 11 januari 2010 nam de burgemeester van de stad Oostende de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Verzoeker diende op 5 februari 2010, in functie van zijn Belgische vader, een nieuwe aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.5. Op 17 mei 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Het tegen deze beslissing ingestelde beroep werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op 22 september 2010 bij arrest nummer 48 394 verworpen.

1.6. Verzoeker diende op 20 december 2010 nogmaals een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn Belgische vader.

1.7. Op 15 april 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 27 april 2011 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

*“In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 20.12.2010 [...] geweigerd.*

*Reden van de beslissing:*

*Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:*

*Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond niet ten laste te zijn van het OCMW: het voorgelegde attest dateert van 29.01.2010. Hiermee is niet aangetoond dat betrokkene in het voorbije jaar evenmin ten laste was van het OCMW.*

*Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond in het verleden ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon: betrokkene legt als bewijs een ‘online statement of account’ voor de periode 01.01.2000 tot 26.03.2009. Er kan niet afgeleid worden van wie de geldstorting komen, die uit dit document blijken. Bovendien is de datum van dit document niet recent genoeg om aan te tonen dat betrokkene in de zes maanden voor de aanvraag ten laste was van de referentiepersoon. Uit het rijksregister blijkt dat betrokkene sedert 29.07.2009 in België verblijft. Betrokkene legt echter geen enkel bewijs voor dat hij hier in België effectief ten laste was van de vader.*

*Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond op heden ten laste te zijn van de referentiepersoon: het voorgelegde inkomen is niet voldoende om aan te tonen dat betrokkene over voldoende bestaansmiddelen beschikt om een effectieve tenlasteneming van betrokkene te garanderen, rekening houdend met het geldend Belgisch integratie-inkomen.*

*Omwille van deze redenen wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd.”*

Dit is de bestreden beslissing.

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2, 3 en 5 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Hij verstrekt volgende toelichting:

*“Verzoeker legt een attest van het OCMW van OOSTENDE neer voor hem en voor zijn vader die bevestigen dat zij nooit een financiële steun gekregen hebben;*

*Zijn vader is gepensioneerd en heeft een maandelijks inkomen van 957 € (plus jaarlijks 656,88 € voor vakantiegeld);*

*Dat wanneer men deze bedragen cumuleert, zijn vader tot een gemiddeld maandinkomen geniet van 991,31 €;*

*Het integratie-inkomen bedraagt 800 € plus 150 € per persoon ten laste;*

*In casu heeft zijn vader een maandelijks gemiddelde van 991,31 € dus meer dan 950 €;*

*In zijn aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie van 20/12/2010 staat niets vermeld in de rubriek "Hij/zij wordt verzocht binnen de drie maanden, ten laatste op de volgende documenten over te leggen" wat in se betekent dat alle stukken neergelegd zijn en dat er geen bijkomende moeten neergelegd worden. Het dossier is administratief volledige in orde.*

*Bij de eerste beslissing van weigering van 02/06/2010 wordt nergens melding gemaakt dat betrokkene heeft niet afdoende aangetoond heeft in het verleden ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon en nu plotseling wel;*

*Dit impliceert dat DVZ destijds (beslissing van 02/06/2010 daar dit motief nergens aangehaald wordt) aanvaard heeft dat betrokkene afdoende had aangetoond ten laste te zijn van zijn vader en nu plotseling niet!;*

*Sinds 29/07/2009 verblijft verzoeker ononderbroken in BELGIE en is hij financieel ten laste van zijn vader bij wie hij trouwens inwoont;*

*Hoe kan hij aantonen dat hij sinds die datum financieel ten laste is van zijn vader bij wie hij in woont. Verzoeker werkt niet en is niet ten laste van het OCMW;*

*Verzoeker heeft het recht tot vestiging in BELGIE als descendent van een Belgische onderdaan, zijn vader conform het artikel 40 Bis, § 2,3 van de wet van 15/12/1980;"*

2.2. Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen als volgt:

*"Vooreerst stelt de verwerende partij vast dat verzoeker in de toelichting van het enig middel in gebreke blijft in te gaan op de nochtans door hem opgeworpen schending van de artikelen 2, 3 en 5 van de wet dd. 29.07.1991 en art. 40bis 2§3 van de wet dd. 15.12.1980.*

*Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen.*

*Ook indien in de toelichting van het enig middel door verzoeker slechts op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels, is het de verwerende partij op basis daarvan niet duidelijk hoe deze volgens verzoeker door het nemen van de bestreden beslissing concreet zijn geschonden, zodat het middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is (cf. R.v.St. nr. 46.649, 25.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).*

*Uit het voorgaande volgt dat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schendingen dewelke niet - naar behoren - worden toegelicht, naar het oordeel van de verwerende partij om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).*

*Ondergeschikt en in antwoord op verzoekers opmerkingen laat de verwerende partij gelden dat zijn feitelijke beschouwingen niet kunnen worden aangenomen.*

*Op 20.12.2010 dient verzoeker op grond van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 een derde aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie in, als bloedverwant in neerdalende lijn.*

Op 15.04.2011 oordeelt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op basis van drie gronden dat het verblijf van meer dan drie maanden dient te worden geweigerd.

De bestreden beslissing concludeert op basis van de door verzoeker daadwerkelijk voorgelegde gegevens dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond :

- ten laste te zijn van het OCMW,
- in het verleden ten laste te zijn van de referentiepersoon, zijn vader,
- heden ten laste te zijn van de referentiepersoon, zijn vader.

[...]

Verzoeker beperkt zich tot de beschouwing dat het maandelijkse inkomen van zijn vader boven het 'integratie-inkomen' ligt, bij zijn aanvraag het administratief dossier volledig was aangezien hij geen documenten meer diende voor te leggen en bij de eerste weigeringsbeslissing niet werd beslist dat hij niet heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van zijn vader en dit een impliciete aanvaarding betreft in het verleden ten laste te zijn geweest.

De verwerende partij benadrukt dat verzoekers beschouwingen juridische en feitelijke grondslag missen.

De verwerende partij benadrukt dat art. 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet als volgt luidt:

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° (...)

2° (...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;

Verzoeker dient derhalve aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon, in casu, zijn vader.

'Bij gebreke aan wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van "ten laste zijn", is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden vrij. Deze vrije feitenvinding en appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoeker het bewijs van de voorwaarden levert. Aldus kan de bevoegde overheid in het raam van deze ruime appreciatiebevoegdheid rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden afleiden uit de daartoe relevante stukken en verklaringen die zij zelf bepaalt en waarvan zij de overlegging vereist. Uit de bestreden beslissing blijkt dat uit de voorgelegde documenten blijkt dat zowel de referentiepersoon als haar echtgenoot geen vast arbeidscontract kunnen voorleggen en enkel interimarbeid verrichten. Men kan bijgevolg niet met zekerheid stellen dat deze inkomsten stabiel zijn en kan niet uitgesloten worden dat betrokkene ten laste van de overheid zal vallen. Bovendien zijn de voorgelegde inkomsten ruim onvoldoende om een effectieve tenlasteneming van de verzoekende partij te garanderen die een levensstandaard garandeert rekening houdend met het geldend Belgisch integratie inkomen. Dit wordt betwist door de verzoekende partij. Zij acht de inkomsten van haar zoon en echtgenote ruim voldoende opdat zij haar ten laste kunnen nemen.

Er wordt op gewezen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is om te oordelen of het voormelde bedrag voldoende is voor een tenlasteneming van de verzoekende partij. Feit is dat de verzoekende partij niet op afdoende wijze heeft aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersonen. Er dient opgemerkt te worden dat wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het raam van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m. a. w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is."

RvV nr. 59621 van 13 april 2011

De verwerende partij benadrukt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid binnen de grenzen van de redelijkheid heeft vastgesteld dat de gekende pensioeninkomsten van de vader niet voldoende zijn om er een persoon ten laste bij te nemen en dat verzoeker bij gevolg niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

*'De omstandigheid dat geen minimumbedrag wordt vermeld en dat de term "integratie-inkomen" niet verder gespecificeerd wordt, doet geen afbreuk aan dit motief. Bovendien merkt de Raad op dat de motiveringsplicht niet inhoudt dat de gemachtigde van de staatssecretaris de achterliggende motieven van zijn overwegingen in de beslissing moet weergeven. De wettelijke verplichting tot uitdrukkelijke motivering houdt niet in dat de bestreden beslissing de motieven van de motieven dient te vermelden (RvS 14 april 2006, nr. 157.584).'*

*De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft binnen zijn discretionaire bevoegdheid geoordeeld dat het inkomen van de referentiepersoon onvoldoende is om een effectieve tenlasteneming van verzoeker te garanderen.*

*Verzoekers beschouwing betreffende het 'integratie-inkomen' mist feitelijke grondslag.*

*De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft betreffende de voorgelegde pensioeninkomsten van de referentiepersoon geoordeeld dat deze onvoldoende zijn om een effectieve tenlasteneming van betrokkene te garanderen.*

*Betreffende de motivering dat hij niet afdoende heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van zijn vader, kan verzoeker niet dienstig verwijzen naar een voorgaande weigeringsbeslissing.*

*Dat in een voorgaande beslissing geen expliciete motivering werd opgenomen omtrent het ten laste zijn in het verleden, maakt niet dat er sprake is van een impliciete aanvaarding door de gemachtigde dat verzoeker aan deze voorwaarde voldoet.*

*Wanneer verzoeker een nieuwe aanvraag indient, is het aan verzoeker om met recente documenten aan te tonen in het verleden ten laste te zijn geweest van zijn vader.*

*Verzoeker heeft slechts een 'online statement of account' voorgelegd voor de periode 1.01.2000 tot 26.03.2009 waaruit niet kan worden afgeleid van wie de stortingen komen. Bovendien is de datum van dit document niet recent genoeg om aan te tonen dat verzoeker in de zes maanden voor de aanvraag ten laste was van de referentiepersoon.*

*In de beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker sedert 29.07.2009 in België verblijft, doch geen enkel bewijs voorlegt dat hij hier in België effectief ten laste was van de vader.*

*Verzoeker dient inderdaad onder meer aan te tonen dat hij de maanden voor zijn aanvraag ten laste was van zijn vader.*

*Door de verzoekende partij worden deze motieven niet betwist, maar beperkt hij zich tot de vage en ongestaafde bewering dat hij 'sinds 29.07.2009 ononderbroken in België verblijft en financieel ten laste is van zijn vader bij wie hij trouwens inwoont'.*

*Verzoekers beschouwingen kunnen niet worden aangenomen.*

*De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijf van meer dan drie maanden dient te worden geweigerd.*

*De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels."*

2.3.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij

beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt, met vermelding van de toepasselijke reglementaire bepaling, immers gesteld dat verzoeker het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie wordt geweigerd omdat niet blijkt dat hij voldoet aan de voorwaarden om te genieten van dit recht, nu hij niet afdoende heeft aangetoond niet ten laste te zijn van het OCMW, niet afdoende heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van zijn Belgische vader en evenmin afdoende heeft aangetoond heden ten laste te zijn van zijn Belgische vader. Verweerder heeft hierbij toegelicht op grond van welke redenen hij hiertoe heeft besloten en heeft uiteengezet waarom de door verzoeker overgemaakte stukken niet volstaan om hem toe te laten tot een verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een Belg. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Verzoeker maakt trouwens niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.3.2. Artikel 5 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt het volgende:

*“Dringende noodzakelijkheid ontslaat het bestuur niet van de plicht zijn handelingen uitdrukkelijk te motiveren.”*

Aangezien de bestreden beslissing uitdrukkelijk is gemotiveerd kan geen schending van voormelde bepaling worden vastgesteld.

2.3.3. In zoverre verzoeker aangeeft niet akkoord te gaan met de beoordeling door verweerder voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak dient te worden beoordeeld in het licht van de toepassing van de bepalingen van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

*“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie wordt beschouwd:  
(...)*

*3° De bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of bij zich voegen.”*

Artikel 40bis, § 4, eerste lid, van de Vreemdelingenwet stelt verder:

*“§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.”*

Artikel 40ter, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“De bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, zijn van toepassing op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen.”*

Artikel 40bis, §§ 2 en 4, van de Vreemdelingenwet, samen met artikel 40ter van dezelfde wet gelezen, voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de bloedverwant in de neergaande lijn van een Belgisch onderdaan, op voorwaarde dat deze bloedverwant jonger is dan eenentwintig jaar of ten laste is van deze onderdaan en zich bij hem voegt of hem begeleidt.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dient, gelet op voormelde bepalingen, niet enkel de afstammingsband te verifiëren, hij dient ook na te gaan of de vreemdeling die zich op een verblijfsrecht op basis van deze bepalingen beroept effectief ten laste is van de Belgische

ascendent. De vraag of een persoon ten laste is vloeit voort uit de verificatie van een feitelijke situatie. Het komt aan het bestuur toe deze feitelijke situatie te beoordelen.

De afstammingsband tussen verzoeker en zijn Belgische vader staat niet ter discussie. Verweerder houdt evenwel voor dat verzoeker, die ouder is dan eenentwintig jaar, niet heeft aangetoond dat hij effectief ten laste is van zijn vader. Verweerder baseert zich hierbij op volgende elementen:

- het gegeven dat verzoeker onvoldoende heeft aangetoond dat hij het voorbije jaar niet ten laste was van het OCMW, waarbij wordt opgemerkt dat het administratief dossier slechts een attest van het OCMW bevat dat dateert van 29 januari 2010;
- de vaststelling dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van zijn vader, waarbij wordt gesteld dat uit de voorgelegde *'online statement of account'* voor de periode 1 januari 2000 tot 26 maart 2009 niet blijkt van wie de geldstortingen afkomstig zijn en dit stuk niet recent genoeg is en dat evenmin een bewijs voorligt dat hij in België effectief ten laste was van zijn vader;
- het feit dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing ten laste te zijn van zijn vader, nu het inkomen van verzoekers vader niet voldoende is om aan te tonen dat deze laatste over voldoende bestaansmiddelen beschikt om een effectieve tenlasteneming van verzoeker te garanderen, rekening houdend met het geldend Belgisch integratie-inkomen.

Verzoeker betoogt dat hij een attest van het OCMW van Oostende heeft overgemaakt waaruit blijkt dat hij nooit financiële steun heeft genoten, doch weerlegt hiermee de vaststelling niet dat het door hem aangebrachte attest dateert van 29 januari 2010 en dat uit dit stuk niet kan afgeleid worden dat hij het jaar voorafgaand aan zijn aanvraag geen steun van het OCMW heeft ontvangen.

Verzoeker weerlegt evenmin dat hij onvoldoende heeft aangetoond dat hij in het verleden ten laste was van zijn Belgische vader. Verzoeker beperkt er zich namelijk toe te stellen dat dit gegeven niet werd opgenomen in de eerdere weigeringsbeslissing van 2 juni 2010 – verzoeker doelt hier waarschijnlijk op de weigeringsbeslissing van 17 mei 2010 – doch dienaangaande benadrukt de Raad dat het feit dat een eerdere verblijfsaanvraag van verzoeker om andere redenen werd geweigerd niet noodzakelijkerwijze impliceert dat het bestuur heeft aangenomen dat verzoeker afdoende heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van zijn vader. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het bestuur elke aanvraag individueel dient te beoordelen, rekening houdende met de gegevens waarover het beschikt op het ogenblik van het nemen van zijn beslissing. De Raad stelt vast dat het in de bestreden beslissing opgenomen standpunt dat uit de *'online statement of account'* niet blijkt van wie de stortingen afkomstig zijn en de vaststelling dat geen enkel bewijs wordt voorgelegd waaruit zou kunnen afgeleid worden dat verzoeker tijdens zijn verblijf in België ten laste was van zijn vader steun vinden in de stukken van het administratief dossier. Verzoeker, die vijfendertig jaar oud is en voorheen, bij een visumaanvraag, aangaf in zijn land van herkomst actief te zijn als landbouwer, betoogt dat hij momenteel inwoont bij zijn vader maar maakt hiermee niet aannemelijk dat verweerder onterecht of op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat hij niet aantoonde dat hij effectief ten laste is van zijn vader.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt verder dat verzoeker het bewijs aanbracht dat zijn vader over een maandelijks inkomen van 956,09 euro netto per maand aangevuld met een jaarlijks vakantiegeld van 382,23 euro netto beschikt. Verzoeker vermeldt in zijn verzoekschrift een jaarlijks vakantiegeld van 656,88 euro, doch dit bedrag vindt geen steun in de door hem aangebrachte documenten. Uit de voorgelegde stukken blijkt wel dat verzoekers vader in de praktijk slechts een rustpensioen als werknemer geniet van 397,67 euro per maand dat evenwel wordt aangevuld met een 'inkomensgarantie voor ouderen' van 558,42 euro per maand. Aangezien de inkomensgarantie voor ouderen slechts wordt toegekend aan personen die zelf over onvoldoende bestaansmiddelen beschikken om in hun levensonderhoud te voorzien kon verweerder in redelijkheid oordelen dat het inkomen van de vader van verzoeker niet volstaat om de effectieve tenlasteneming van verzoeker te garanderen. De bewering van verzoeker dat het integratie-inkomen 800 euro te verhogen met 150 euro per persoon ten laste zou bedragen vindt daarnaast geen steun in enig stuk en doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling.

Gelet op wat voorafgaat dient vastgesteld te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid conform de hierboven vermelde wetsbepalingen en in redelijkheid heeft besloten dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat hij effectief ten laste is van zijn in België verblijvende vader.

Verzoeker werpt nog op dat in zijn aanvraagformulier werd aangegeven dat alle vereiste stukken door hem werden neergelegd. De Raad wijst dienaangaande evenwel op de bevoegdheidsverdeling vervat in artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981). Artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 bepaalt dat het gemeentebestuur wanneer een vreemdeling een aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart indient moet nagaan of alle vereiste bewijsstukken om aan te tonen dat deze vreemdeling voldoet aan de voorwaarden werden overgemaakt bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag. Het gemeentebestuur is evenwel niet bevoegd om, op basis van de voorgelegde stukken, een standpunt in te nemen omtrent de vraag of verzoeker voldoet aan de in de wet voorziene voorwaarden om tot een verblijf als familielid van een Belg toegelaten te worden, bevoegdheid die – op grond van artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 – enkel aan verweerder toekomt. In casu legde verzoeker in het kader van zijn aanvraag stukken voor die bedoeld waren om aan te tonen dat hij ten laste is van zijn Belgische vader, hetgeen niet betwist wordt, doch verweerder oordeelde, na een inhoudelijke verificatie van deze stukken, dat deze documenten niet afdoende zijn om aan te tonen dat hij effectief ten laste is van zijn Belgische vader.

De Raad kan slechts vaststellen dat verweerder rekening heeft gehouden met alle stukken die verzoeker nuttig achtte om te laten vaststellen dat hij ten laste was van zijn vader en dat het niet kennelijk onredelijk of onwettig is om te besluiten dat deze documenten niet toelaten te besluiten dat hij effectief ten laste is van zijn vader.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

### 3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoeker.



**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

**Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,  
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK